

NİSAN YAĞMURU

Bir nisan günüydü. Hisarüstü'nden Beşiktaş'a giden otobüse binmişim . Sık sık yaparım bunu. Konuşmasam da insanların sesini duymak , onların dünyasında kaybolmak iyi gelir bana.Dilsizim ben.Tanımadığı insanlarla konuşan bir dilsiz.Güldüklerinde nedenini, ağladıklarında gözyaşlarındaki anlamı çözmeye çalışırım.Bir “dünya” arkadaşım var benim.Herkesten habersiz yaşıyorum dostluğumu da , yalnızlığımın çokluğunu da.Her günüm birbirine benzer benim.Ama o gün diğerlerinden farklıydı.

Otobüse bindiğimde başım ağrıyordu. Bir elimi alnıma getirip ovalarken , diğer elimle camın kenarına vuruyordum.İçimdeki şarkının ritmini tutuyordum.İçimden sürekli şarkı söylerim ben ,en çok başım ağrırken.Şarkı bittiğinde elimi başımdan çektim ve yavaşça doğruldum.Karşımdaki koltukta bir kız oturuyordu. Yirmili yaşların başındaydı. Yüzünde emanet durmayan masumiyetten belliydi bu. Çocukluğunu henüz unutmamış bir gençlik durağında ama unutmak üzere gibi her an.

Kahverengi gözlerinde hüznün vardı , tanıdık bir hüznün.Başını otobüs camına yaslamış düşünüyordu.Üzgündü. Yirmi yaşlarında bir kız niye üzülür ? Kırmızı yağmurluğunun fermuarını sonuna kadar çekmişti.Bir nisan günüydü ve o üşüyordu.Bir nisan günü bir kız niye üşür ? Gözkapaklarında bir damla yaş saklıyordu.Onu bir salıverse ardı arkası gelecek gibi ama o güçlüydü.Belki de güçlü olmak zorundaydı.Gözlerini kapatıyordu.Saniyeler sonra yeniden açıyordu.Yaşlarını gözkapaklarının içinde öldürüyordu . Bir kız neden gözyaşlarını öldürür ? Çantasından telefonunu çıkardı.Ekrana baktı ve dudaklarını büktü.Sonra bir hışımla telefonunu çantasına geri koydu. Bir kız neden dudaklarını büker ? Gözlerinin ferisi sönmüştü. Saçlarını toplamış ve makyajsızdı.Bakılmaya doyulamayacak kadar duruydu güzelliği. Bu kadar güzel bir kızın gözlerinin ferisi niye söner ?

Yol bitmişti.Beşiktaş'ta indim.Acıbadem kurabiyesi almak için fırına gittim.Her zaman gittiğim fırına.Kurabiyeleri çocuklara hediye etmek için sahile gittim.Sık sık yaparım bunu.Çocukları görmek iyi gelir bana . Lunaparka da giderim ben hala.Çocukluğumu düşünürüm.Dedem aklıma gelir sonra.O büyüttü beni. Lunaparka giderdik beraber ve bana pamuk şekeri alırdı.Pamuk şekeri çocukluğumun tadıydı.İnsanlar neden gider lunaparka ? Ya mutlu olmak için ya da mutlu oldukları için.Dedem hep konuşurdu benimle.Ben susardım.Oysa çocuk kalbimle ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki.Kapısını aralayabildiği kadar girdim dedemin hayatından içeri.Kapıları açmaya gücüm yetmedi hiçbir zaman.Sonra birgün dedem öldü.Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki.O ölürken çevresindekilere bana iyi bakmalarını istediğini söylemişti.Son sözünde beni düşünmüştü.Çünkü ondan başka kimsem yoktu benim.O an şu hayatta söyleyecek son sözümün bile olmadığını fark ettim.Sessiz yaşadığım gibi sessiz ölecektim.Taşları yerinden oynatmak şöyle dursun , geldiğim gibi gidecektim , kimsesiz ve sedasız bir nisan esintisi misali.

Dedem “hayat kalbinde nasılsa öyledir oğlum” derdi.Hayat lunaparktaki gibi kalmadı.Pamuk şekeri tadı da gitti damağımdan.Çarpışan arabalar değil dört bir yandan etrafımı sarıp sarmalayan gerçekler.Dönen dönme dolap değil başım , hayatın hızından.Uçan da dedemin aldığı balonlar değil , ellerimden kayıp giden umutlarım.Hayatın iki yüzü vardı .Biri gülen , biri ağlayan.Ben ağlayan yüzünü daha çok gördüm hep.Hayat çocuk kalbimdeki gibi kalmadı ama tanıdığım bütün çocuklar deniz yüzüldü kaldılar hep.En çok onlar arkadaş oldular bana.En çok onlar yalnız olmadığımı bana hissettirdiler.

Onlarla kurabiye yerim.Ben kurabiyelerimi paylaşıyorum onlarla , onlar ise benle gülüşlerini.Kurabiye tadında olur birden hayat.Hayatta çoğu zaman düştim .Bazen de sadece düş gördüm ama ne vakit yorulsam ve çocuklarla olmanın bana iyi geleceğini düşünsem , bir damla umut bulaşır üzerime çocukların gözlerinden yapma.Ama o gün öyle olmadı.Hayat o gün o kızın gözlerindeki acının tadındaydı.

Çocukların yanında çok duramadım.O kızı düşünüyordum.Acaba nereye gitmişti ? Ne yapacaktı ? Acısını alıp koyacağı bir yer var mıydı ? Yoksa onunla mı yaşayacaktı bundan böyle ? Sahilin en ıssız yeri olan iskelenin bittiği yerde başlayan kayalıklara gitmek istedim.Sessizlik istedim.En az içimdeki kadar sessizlik.Gönüllü yalnızlığımı sonuna kadar yaşamak istedim o gün.

Bir nisan günüydü ve yağmur başlamak üzereydi. Deniz dalgalıydı. Kız haklıymış diye düşündüm yağmurluğuna sıkı sıkı sarılmakla.Üşürken haksız çıkmayacaktı. Kayalıkların oraya vardığımda yıllardır istediği bir hediyeye kavuşan bir çocuğun gözlerini hayal mi gerçek mi diye ovuştururkenki hali kadar şaşkındım.Bir o kadar mutlu. O da ordaydı. Onu tekrar görmüştüm ama birdenbire içimi bir hüznün kapladı.Buraya hüznü yüreğine sığmayan insanlar gelir.Ben burada bir başına mutlu oturan hiç kimse görmedim. Benim gibiler gelir buraya .Bir kız sahilin en ıssız yerine niye gider ?

Yine sorular başlamıştı. Bir kız benim karşıma niye tekrar çıkar ? Kimdi bu kız ? Adı neydi ? Neyi vardı ? Acısını süpürmek istedim.Omzuna dokunup konuşmaya başlamayı ve milyonlarca cümle arasından duymak istediği ve yüzünün gülmesini sağlayabilecek cümleleri seçip yüzüne karşı söyleyebilmeyi istedim. İlk defa isyan edebilecek kadar çok istedim konuşmayı.Ama susmak bir seçenek değildi benim için.Susmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Biraz uzağına gittim oturdum.Ben sürekli içimden konuşuyordum.Merak ediyordum ; kim bilir o neler söylüyordu içinden ? Ayaklarını karnına doğru çekmiş , elleri ile ayaklarını bağlamış ve çenesini dizlerinin üstüne koymuş denizi izliyordu. Ben de onu. Ben onu düşünüyordum.O kimi ? Yağmur başlamıştı. Islanıyordu. Islanıyordum. Umursamıyordum. Umursamıyordum. Ben onun için endişeleniyordum. O kim için ? Birini mi kaybetmişti ? Birine mi aşığı ? Sevgilisinden mi ayrılmıştı ? Yoksa ayrılmak zorunda mı kalmıştı ? Severek ayrılmak acıların en çaresizi , en boynu büküğüdür. Kalbinin en kimsesiz , en karanlık odasında küçük bir çocuk ağlar günlerce , gecelerce.Ne o susar. Ne sen susturabilecek güçtesindir. Ölüm acısına eşdeğer , evladın hiç olmamıştır ama sen evlanı kaybetmiş gibi acırsın.Öyle kanar için dışın.Ben yaşamadım. Okuduğum kitaplarda , izlediğim filmlerde böyle anlatılır aşk acısı. Çok mu sevmişti ? Severken mi ayrılmıştı yoksa ? Neyin acısıydı bu ?

Ağlamaya başladı.Sessiz sessiz ; tıpkı benim gibi , benim dünyam gibi.Hıçkırarak istiyordu besbelli ama o usulca ağlıyordu. Yağmur yağıyor , o ağlıyordu. Kırmızı yağmurluklu bir kız sahilin en ıssız yerinde niye ağlar ? Ellerini çözdü ve yanaklarındaki yaşlara dokundu , sildi. Öldürmüyordu yaşlarını . Ama bir kızın yaşları benim öldürüyordu.

Dilsizim ben .Kimse kalbime dokunmadı . Ben kimsenin kalbine dokunmadım. Söylediğim bir çift söz ile bir çift gözü güldüremedim.Ama gülmeyi hep çok sevdim. Çünkü insanların gülmesini çok sevdim. Ama bu kız ağlıyordu ve ben gülmesini görmek istiyordum. Yirmi yaşlarında bir kız niye gülmez ?

Küçük bir not defteri taşırım yanımda. Bir sayfasına “ Gülerken görmedim ama eminim gülmek daha çok yakışıyordur .Lütfen gülünüz ve benden korkmayınız.” yazdım.Yanıma gittim ve omzuna dokundum .Korktu. Yazdıklarımı okuması için defteri ona doğru tuttum. İncinmesini ve korkmasını istemezdim.Okudu ve gözlerindeki yaş sildi. Yüzüme baktı. Gülümsemedi ama gülmedi. Gülümseyince gözleri küçücük kaldı. “Keşke benimde dilim lâl olsaydı ve hiçbir şey duymuyor olsaydım” dedi ve ayağa kalktı. Bir adım attı .Tam gidecekken tekrar bana baktı .Gözkapaklarını yavaşça kapadı .Ardından kafasını çevirdi ve gitti .

İçimden “ben sağır değilim.” diyebildim. Zaman durmuştu o an. onun sesini duymuştum. Bu ilk defa oluyordu. Biri kalbime dokunmuştu.Aşk mıydı bu ? Aşk dedikleri bu muydu ? Aşk benim için neydi ? Biri sana “gözlerini kapat ve benimle gel ” dediğinde nereye diye sormadan onunla gitmekti , sorgusuz , sualsiz ve de itirazsız.Aşk zordu.Ya gözlerini

kapattıklarında gidemezlerdi , ya da gittiklerinde açık olurdu gözleri sevenlerin .Oysa sigortası olur mu hiç sevmenin ?

Her günüm birbirine benzer benim.Ama o gün diğerlerinden farklıydı.O bir nisan yağmuruydu. Kelebek kadar kısaydı ömrü sessizliğimdeki. Bir nisan günüydü .Bir kız üzgündü. Adını bile bilmediğim bir kız niye kalbimi acıtır ? “benimle gel” deseydi giderdim , sormazdım , zaten soramazdım! Öylece kalakaldım . Deniz durulmuştu. Kız çoktan gitmiş ve yağmur dinmişti.

Ad-soyad :Nurten TUNCER

25 Mayıs 1991 tarihinde esnaf bir babanın ve ev hanımı bir annenin ikinci çocuğu olarak Bursa’da doğdum.İlköğretimi Hanife Murat İlköğretim Okulu’nda tamamladıktan sonra Ahmet Hamdi Gökbayrak Anadolu Öğretmen Lisesi’ni kazandım.Dört yıl boyunca yatılı okudum.Lise boyunca tiyatro ve halk oyunları ile ilgilendim .Beş yöre öğrendim ve çeşitli etkinliklerde ve törenlerde sahne aldım.

2009 Öss’de ek puanlı Türkiye 45.si ve ek puansız Türkiye 557. olarak Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslar arası ilişkiler bölümüne girdim.Şuan 2.sınıf öğrencisiyim.Üniversite hayatım boyunca ; İsmail Özseçkin İlköğretim Okulu’nda haftasonları çocuklara gönüllü öğretmenlik yaptım .Sabes Tıp Merkezi’nde tanıtım ve reklamcılık alanında çalıştım.Özel Ufuk Koleji’nde etüt öğretmenliği yaptım.Habitat için Gençlik Derneği’nde gönüllü olarak çalıştım.Türkiye Şişmanlamasın Sağlık Platformunda eğitim-tarama ekibi başkanlığını yapıyorum.Youth A.R.T isimli gençlik organizasyonunda uluslar arası projelerle uğraşıyorum.Yaratıcı drama ile ilgileniyorum ve kurslarına devam ediyorum.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayımlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.